

Gri

Ileana

Se scurg prin mine ploile căzute
Potop și norii-mi tropăie pe cord.
În urlete de tunete haine
Mă-neacă ceru-n griul lui etern!
Pășesc, mă scurg mai mult, pe după umbre
Înalte, cenușii, cu zâmbet strâmb.
Vreau să m-ascund de valul care vine,
Dar nu găsesc în cale nici un dâmb!
Cascade vii aleargă să mă prindă,
Năuc mi-e sufletul ce rătăcind,
Așa departe a plecat din mine!
Îl strig, dar vântul-l prinde, încolăcind,
Prin ploi și tunete și-l cerne bine,
De auriu, de cald și de frumos!
Doar griul norilor rămâne-n mine,
Și risipit de vânt, un rest duios,
Din inima ce își dorește un bis!
Atâta aroganță are ploaia,
Ce-mi spală diminețile de vis!
Scrâșnește vijelia în nori, bătaia
Tunetelor, cade dur și trist,
Tot încercând să-mi stingă vâlvătaia
Din sufletu-mi ce nu se vrea învins!
Privindu-mi chipul în oglinda ploii,
Îl văd prelung și întrerupt, străin.
Nu, hotărât, în gri nu-mi șade bine,
Nici îmbrăcată-n umbre de-mprumut,
Vreau auriul zilelor senine,
Alerg spre viață, poate-l mai ajung!

05.07.2018